

nogenstinde sagt Andet her eller der eller har lagt nogen anden Hensigt for Dagen med Hensyn til Provisoriet, end jeg udtalte forleden, skal man faae Lov til at aflægge Ed derpaa. Men Et vil jeg sige de Herrer, at det forekommer mig, at De bære Dem meget uforsigtigt ad med Benyttelsen af det sidste Valg i Almindelighed talt (Henning Jensen: Lad os om det!). Jeg lægger ikke særlig Vægt paa navnlig dette ærede Medlems Aflydelse. Jeg siger: det Høieste, De kunne vindicere for Dem deraf, er en vis Anerkjendelse, maaste en taalelig Anerkjendelse, en Flertals-Anerkjendelse for at fortsætte nogenlunde Deres Politik, maaste ogsaa for at stemme saaledes, som her er stemt; men paa den anden Side kunne De ikke være blinde for, at vi have faaet fuld Bekræftelse paa at indtage vort Standpunkt, og hvorfor ville De saa opføre hele denne Historie nu her til liden Fryd og Glæde for Dem selv baade her og ude? Hvorfor have De saa ikke ganste rolig sagt: De have Berettigelse til at fremføre Deres Dagsorden og forsvare den. Vi erkjende, at vor Betragtning gaar derimod — Punktum! Saa havde vi skilt os paa dette konstitutionelle Punkt, og saa behøvede man ikke at komme ind paa Noget, der vilde slaa saa dybe Revner med Hensyn til andre Forhold, som det nu er sket. Men hvad have De gjort? Jeg skal ikke søge at karakterisere den Forhandling, de Herrer have valgt, det er den samme underlige Karakter, som mange af Deres Bestræbelser have havt i de senere Aar, et Forsøg paa at slaa Repræsentanter for den Stemning og det Standpunkt, vi tidligere stode paa, ned; men, mine Herrer! det er langt fra, at Bestræbelser i den Retning kunne gaa. Det gaar efter min Mening saaledes, at den Optræden, de have været Vidne til blot i disse Dage — jeg vil ikke gaa videre — nærer jeg ikke Tvivl om vil føre til, at man ikke til næste Valg vil lade sig nøie med at følge den Plan, De havde foreslaaet at følge ved sidste Valg, thi det kommer der jo i Virkeligheden ikke Noget ud af, hører den ene eller den anden Side. Jeg spaaer Dem, at ville De fortsætte saaledes og give Debatten her den Karakter, gaar det Dem med disse Ordførere, som det gif Klosteret med Broder Rus som Abbed.

Frier: Det forkommer mig, at Stavaanten i det ærede Medlems Betragtning er den, at hver Gang han taler, glemmer han, at Folkethinget har nedlagt og fastholder vedblivende sin Protest mod Provisoriet. Det, min Politik gaar ud paa, er, at hævde

og opretholde den Protest, vi have nedlagt mod Provisoriet, men det forekommer mig, at det ærede Medlems Politik snarere vil gaa i modsat Retning og underkjennde den Protest, der allerede er nedlagt, siden han mener, at vi bør nedlægge en ny. Det ærede Medlem spurgte mig, hvorledes jeg kunde forene, at Noget er en Høieste- og samtidig et Slag i Luften. Jo, det lader sig meget godt gøre. Det Eine er en juridisk Betragtning; juridisk set er det en Høieste- retsdom, hvad Thinget har sagt; men naar man dernæst tager en saadan Dom praktisk, kan den godt være et Slag i Luften, og det vilde ske, hvis Thinget vedtog, hvad det ærede Medlem foreslaaer. Det kan saaledes opfattes som en juridisk Afgjørelse, der har en Høieste- retsdoms Betydning, men praktisk ikke betyder Noget. Og naar det ærede Medlem spørger, om jeg ikke vil kalde Flertallets Forslag et Slag i Luften, vil jeg sige, at Forstjellen er den, at vedtages det ærede Medlems Forslag, ser det ud, som om vi være frie for Provisoriet, medens vi dog fik det i Morgen igjen, men et saadant Slim klæber ikke ved den anden Afgjørelse. Det er efter min Mening ikke et Slag i Luften, fordi der ikke knytter sig saadanne Illusioner dertil. Det er kun disse Bemærkninger, jeg vil gøre, idet jeg fastholder, at jeg staar paa mit Standpunkt, fordi jeg vil hævde Berettigelsen af den Protest, som Folkethinget har nedlagt, og hvilken Protest det vedblivende agter at opretholde.

Berg: Ja, vi havde jo maaste været nærmere ved Forstaaelse, dersom vi havde haft Leilighed til at debattere Spørgsmaalet noget oftere i den senere Tid. Det ærede Medlem finder ikke, at Forstjellen ved privat Initiativ er et Slag i Luften. Det forekommer mig dog, at det er saa lidt noget Mere, som vi jo meget godt vidste, at Regjeringen ikke tog Hensyn dertil, og at vi blive ved at leve i Provisoriet, endogsaa uden Udstedelse af et nyt. Vi have jo endogsaa Høieste- rets Bekræftelse paa, at det er saa, saa at det forekommer mig, at det er i den Forstand, i praktisk Forstand, efter den hidtilværende Tingenes Gang fuldstændig et Slag i Luften, men dette har derimod praktiske Følger. Nu siger det ærede Medlem, at det er saa ganste vist, at vi rimeligvis endnu i Dag, hvis dette Forslag forkastes, faae det tiende Finantsprovisorium. Jeg er ikke saa ganste vis derpaa. Hvor har det ærede Medlem den Kundskab fra, at det bliver besluttet i Statsraadet? Har Conseilspresidenten sagt det ærede Medlem, at det har den Følge? Og hvis det faaer den Følge,